

ΛΑΟΓΡΑΦΙΚΟ

Απίστευτο κι όμως αληθινό

Του Γιάννη Υφαντόπουλου – Φιλολόγου και Προέδρου της Δ' ΚΟΣΕ

***“ὁ ἑωρακὴς* μεμαρτύρηκε, καὶ ἀληθινὴ αὐτοῦ ἐστὶν ἡ μαρτυρία”
(Ιωαν. Ιθ' 35)***

**** “Καὶ ὁ πεπονθὼς” (κατὰ προσθήκη του γράφοντος).***

Στην πολυκύμαντη ζωή του ανθρώπου - κατά γενική ομολογία - κάποια γεγονότα ή τυχαία περιστατικά αφήνουν ανεξίτηλα τα σημάδια τους και μας συγκλονίζουν, όσα χρόνια κι αν περάσουν, ό,τι κι αν μας συμβεί. Στις κυνηγετικές μας ιδιαίτερα δραστηριότητες, κάποιες πρωτόγνωρες και μοναδικές εμπειρίες έχουν καταγραφεί για πάντα στη μνήμη μας και τις ζούμε σαν να διαδραματίζονται τώρα, αυτή τη στιγμή, δημιουργώντας μας, ίσως, τα ίδια συναισθήματα που δοκιμάσαμε, όταν τις ζήσαμε για πρώτη φορά.

Έχουν περάσει τριάντα τέσσερα χρόνια από τότε που συνέβη το περιστατικό, το οποίο θα αφηγηθούμε, απίστευτο ίσως για πολλούς, αλλά - με λόγο τιμής και με όρκο ακόμα - πέρα για πέρα αληθινό.

Ήταν τότε Χριστούγεννα του 1964 και οι διακοπές των μαθημάτων στάθηκαν αιτία, για να βρεθώ και πάλι στο αγαπημένο μου χωριό, την όμορφη ΚΑΣΤΑΝΙΑ, **“με τις ραχούλες και τις ρεματιές”**, όπως λέει και το τραγούδι, για να περάσω τις άγιες εκείνες μέρες κοντά στο γέρο μου και τη γριά μου, τα πιο αγαπημένα πρόσωπα που είχα τότε στον κόσμο.

Φρόντισα ωστόσο να κάνω απ' εδώ, απ' τα καταστήματα κυνηγετικών ειδών που υπήρχαν τότε στην Αθήνα, τις κατάλληλες προμήθειες σε φυσίγγια, σκοπεύοντας τις πιο πολλές απ' τις δεκαπέντε μέρες των διακοπών μου εκείνων να τις διαθέσω για το κυνήγι - ιδιαίτερα για το κυνήγι του λαγού - αν, βέβαια, βοηθούσε και ο καιρός.

Στο χωριό μου έφτασα το μεσημέρι της προπαραμονής των Χριστουγέννων, ύστερα από ένα ταξίδι που κράτησε μιάμιση μέρα. Φύγαμε το πρωί της 22ας του Δεκέμβρη απ' την Αθήνα με το λεωφορείο του ΚΤΕΛ Ευρυτανίας - και φτάσαμε τελικά στο Καρπενήσι το απόγευμα. Εκεί περάσαμε και το βράδυ, στο ξενοδοχείο του μακαρίτη του Πάνου του Μπούρα, όπου πήγαιναν και οι πιο πολλοί

Ο Γιάννης Κατσίκας, φίλος συγχωριανός και δάσκαλός μου στα σχετικά με το κυνήγι, δυο χρόνια προτού να φύγει για πάντα από κοντά μας, χτυπημένος – πολύ νέος ακόμα – από την επάρατη αρρώστια.

συγχωριανοί μας, όταν, προερχόμενοι από το χωριό ή από την Αθήνα, βρίσκονταν στο Καρπενήσι. Την άλλη μέρα το πρωί, με το αγοραίο αυτοκίνητο του μακαρίτη του ΣΠΥΡΟΥ του ΤΣΙΡΩΝΗ, του γαμπρού του μπαρμπα-Μιλτιάδη του Μπαλτά, πήγαμε μέχρι την ΚΑΡΥΤΣΑ, και από εκεί - πεζοπορώντας για τέσσερις και πλέον ώρες - φτάσαμε στο χωριό.

Συνταξιδιώτης μου στο ταξίδι αυτό ήταν ο μακαρίτης ο ΓΙΑΝΝΗΣ ο ΚΑΤΣΙΚΑΣ με τη γυναίκα του τη Βαγγελιώ, που πήγαιναν να περάσουν και αυτοί τα Χριστούγεννα στο χωριό με τη μάνα της Βαγγελιώς και την ανύπαντρη τότε αδελφή της, την Πηνελόπη. Ο Γιάννης ήταν για μένα ο πιο σπουδαίος δάσκαλος στα σχετικά με το κυνήγι. Μικρό παιδί ακόμη, στο χωριό, είχα ακούσει πολλές φορές ότι ο ΓΙΑΝΝΗΣ ο ΚΑΤΣΙΚΑΣ, ο Δασκαλογιάννης, όπως τον αποκαλούσαν, δε χτυπούσε ποτέ πουλί καθιστό.

Ήταν άριστος σκοπευτής και χτυπούσε τα πουλιά πάντοτε στο φτερό. Εφάμιλλος σχεδόν του μακαρίτη του Γιάννη ήταν ο κουμπάρος μου ο ΠΑΝΟΣ ο ΚΟΥΤΡΟΥΜΠΑΣ, ο πρωτότοκος γιος του μπαρμπα-Αντρίτσου, που ζει σήμερα με τα παιδιά του και τα εγγόνια του στη ΜΕΛΒΟΥΡΝΗ της Αυστραλίας.

Λίγο κατώτερος απ' αυτούς τους δύο, αλλά σπουδαίος και αυτός σκοπευτής και κυνηγός ήταν ο ΚΩΣΤΑΣ ο ΖΑΦΕΙΡΗΣ, που και σήμερα ακόμη - στα εβδομήντα πέντε χρόνια του - συνεχίζει να πηγαίνει κυνήγι για πέρδικες στην ΚΑΛΙΑΚΟΥΔΑ, μαζί με το γιο του, το Βαγγέλη, κατασκηνώνοντας στο βουνό, όσο πιο πολλές ημέρες επιτρέπουν οι επαγγελματικές δραστηριότητες του γιου του.

Θυμάμαι πολύ καλά - ακόμη και σήμερα - ότι από τότε που ήρθα στην Αθήνα, στο τέλος του Σεπτεμβρίου του 1960, τη δεύτερη κιόλας μέρα ζήτησα απ' την πρωτεξαδέλφη μου τη ΓΚΟΛΦΩ ΛΩΡΙΔΑ-ΒΑΣΙΛΟΠΟΥΛΟΥ, τρία χρόνια μεγαλύτερή μου, να με πάει στο μαγαζί του Γιάννη, ένα μανταριστήριο στην οδό Χρεμωνίδου 7 στο Παγκράτι.

Εκεί είδα για πρώτη φορά το Γιάννη τον Κατσικά και από τότε που τον γνώρισα - για πολλά χρόνια - μαθήτευσα κοντά του, μαθαίνοντας διαρκώς τα μυστικά της κυνηγεσίας και τους κανόνες που διέπουν τη δραστηριότητα αυτή, την πιο παλιά ίσως ανθρώπινη δραστηριότητα, η οποία για μας τους ΕΛΛΗΝΕΣ - ως λαό - έχει ιδιαίτερη πολιτιστική αξία απ' τον καιρό του μύθου ακόμη μέχρι και την εποχή μας.

Στο μαγαζί λοιπόν του Γιάννη, που αργότερα μεταφέρθηκε στην οδό Ζηνοδότου, σύχναζαν τότε οι πιο αξιόλογοι κυνηγοί του Παγκρατίου, του Βύρωνα και της Καισαριανής. Εκεί άκουγε κανείς κυνηγετικές ιστορίες και περιπέτειες, που πολλές φορές μας φαίνονταν παράλογες και εξωπραγματικές.

Μια τέτοια ιστορία άκουσα και εγώ απ' το μακαρίτη τον μπαρμπα-ΧΡΗΣΤΟ τον ΜΠΑΣΤΟΓΙΑΝΝΗ, φίλο και κυνηγετικό σύντροφο του Γιάννη του Κατσικά, που σπούδασε φιλολογία στο Εθνικό και Καποδιστριακό Πανεπιστήμιο της Αθήνας, αλλά δε δίδαξε ποτέ σε κάποιο Γυμνάσιο ως φιλόλογος καθηγητής. Αντίθετα προτίμησε να υπηρετήσει ως τελώνης σε διάφορα μέρη, για να καταλήξει τελικά στην Αθήνα, όπου - λίγα χρόνια μετά τη συνταξιοδότησή του - μας άφησε για πάντα.

Πρέπει ωστόσο να σημειώσω ότι οι δύο τόμοι της Παγκόσμιας Ιστορίας της Τέχνης του **REAU** στη βιβλιοθήκη μου - με ιδιόχειρη σημείωση ότι μου προσφέρονται ως δώρο - μου θυμίζουν για πάντα το φίλο και σεβαστό μου αυτό γέροντα, που - αρκετές φορές - βρεθήκαμε και μαζί, όσο ζούσε, στο βουνό, κυνηγώντας "τη βασίλισσα του δάσους".

Έλεγε λοιπόν ο μπαρμπα-Χρήστος ότι παιδί ακόμη, στο χωριό του, είχε ακούσει από κάποιο βοσκό και κυνηγό "ότι είδε, ψηλά στο βουνό, έναν αϊτό να κυνηγάει λαγό, φωνάζοντας σαν σκυλί".

Στο άκουσμα της διήγησης - με πολλές βέβαια λεπτομέρειες - του περιστατικού αυτού δεν έδωσα ιδιαίτερη σημασία.

Του Μαυρογιάννη, όπου συνέβη το περιστατικό που αφηγούμαστε. (Φωτογραφία 30 Απριλίου 1998).

Λόγια του αέρα θα είναι, σκέφτηκα. Χοντροκομμένη κυνηγετική φαντασίωση και τίποτα περισσότερο. Μεγάλο ψέμα, από εκείνα που σε μας τους κυνηγούς - δικαιολογημένα άλλωστε - μας καταλογίζει ο κόσμος.

Και να που τώρα, τα Χριστούγεννα του 1964, στο χωριό μου είχα την τύχη να δω με τα μάτια μου και να ζήσω από κοντά τη μοναδική και ανεπανάληπτη περιπέτεια, που θα σας αφηγηθώ σαν να τη ζω αυτή τη στιγμή, γιατί με συγκλόνισε κυριολεκτικά, ίσως πιο πολύ απ' οτιδήποτε άλλο στην κυνηγετική μου πορεία - για σαράντα και πλέον χρόνια - μέχρι σήμερα. Αφορμή, για ό,τι θα εξιστορήσω, μου έδωσε η πρόσκληση που δέχτηκα την παραμονή των Χριστουγέννων εκείνων απ' τον μπαρμπα-ΓΙΑΝΝΗ τον ΤΣΑΤΣΟ, να πάμε μαζί για κυνήγι λαγού στου Φαφούτη την καλύβα ή στου Μαυρογιάννη τη μεθεπόμενη από τα Χριστούγεννα ημέρα.

Ο μπαρμπα-Γιάννης ήταν και μακρινός συγγενής μου. Η μάνα του, η Βελωτογιωργούλα, ήταν εξαδέλφη του πατέρα μου και, για το λόγο αυτό, όλη του η οικογένεια ερχόταν τακτικά στο σπίτι μας. Ζούσε τότε ο μακαρίτης - στο Λιναράκι, στο συνοικισμό του χωριού μας που είναι πέρα από τον Κρικελοπόταμο, απέναντι ακριβώς από το χωριό. Στο συνοικισμό αυτό, πάνω από δέκα χρόνια τώρα, δεν κατοικεί πια ψυχή. Ερήμωσαν τα πάντα, σπίτια, καλύβες και χωράφια.

Έφυγαν όλοι για μια καλύτερη τύχη. Κι όμως τα χρόνια εκείνα, στα οποία αναφέρεται η ιστορία μας, κατοικούσαν - στο Λιναράκι και το Ποτάμι - περισσότεροι από σαράντα νομάτοι. Όταν μάλιστα πήγαινα στο Δημοτικό σχολείο του χωριού μου, έξι χρόνια πρωτύτερα από το 1964, πάνω από δεκαπέντε συμμαθήτριάς μου και συμμαθητές μου κατοικούσαν στους συνοικισμούς αυτούς και από εκεί - τέσσερις σχεδόν ώρες δρόμο - πηγαينوέρχονταν, καθημερινά, στο χωριό.

Περνώντας από το σπίτι μου ο μπαρμπα-Γιάννης ο Τσάτσος, το απόγευμα της παραμονής των Χριστουγέννων, με βρήκε να καθαρίζω το ντουφέκι μου. Το πρωί εκείνης της μέρας είχα πάει για λαγό με το Γιάννη τον Κατσίκια και με τον μπαρμπα-Γιάννη το Λορδόπουλο. Γυρίσαμε όμως με αδειανά χέρια, αφού για άλλη μια φορά επαληθεύτηκε η λαϊκή ρήση:

“Του κυνηγού και του ψαρά το πιάτο

δέκα φορές είν’ αδειανό και μια φορά γεμάτο”

Ευτυχώς που στο δρόμο της επιστροφής, περνώντας από τον Αϊ-Δημήτρη, τον Αΐ-Λια και την Παραμονεύτρα, βρήκα δυο-τρεις κυριαρίνες και κοτσύφια και κάτι έφερα στο σπίτι, αποφεύγοντας έτσι τις ειρωνείες και τα πειράγματα του μακαρίτη του πατέρα μου.

Μου είπε λοιπόν ο μπαρμπα-Γιάννης ο Τσάτσος:

- Έχω καλό σκυλί. Έλα να πάμε για λαγό. Θα έχουμε σίγουρη επιτυχία, αν βέβαια βοηθήσει και ο καιρός και αν δεν έχουμε κανένα χιόνι μέχρι το Ποτάμι, Να έρθεις μεθαύριο το βράδυ να μείνουμε στο σπίτι μου και πρωί-πρωί θα ανεβούμε μέχρι του Μαυρογιάννη.

Την πρόσκληση αυτή τη δέχτηκα με μεγάλη ευχαρίστηση. Στο μέρος αυτό θα πήγαινα κυνήγι για πρώτη φορά στη ζωή μου.

Έτσι, ντυμένος και αρματωμένος κατάλληλα, το απόγευμα της επόμενης από τα Χριστούγεννα του 1964 ημέρας, κατηφόρισα προς το Ποτάμι και το Λιναράκι, οδηγημένος πιο πολύ από κάτω το πρωτόγνωρο.

Πέρασα πρώτα από την εκκλησία του Αγίου Ιωάννη του Θεολόγου στο Ποτάμι. Άναψα τα καντήλια, γιατί το είχα τάμα, και μετά ήρθα στο σπίτι του μπαρμπα-Κώστα του Παλιού, όπου έμενε και η θεια-Μήτσαινα, η δυστυχισμένη και πικραμένη γερόντισσα, που στάθηκε αφορμή να φτιάξω, για πρώτη φορά στη ζωή μου, αγκίστρια. Στο σπίτι του μπαρμπα-Κώστα

βρήκα και τον μπαρμπα-Γιάννη τον Τσάτσο. Με περίμενε εκεί, για να πάμε μαζί στο δικό του σπίτι.

Το Λιναράκι σήμερα. Κάποτε - εδώ και στο Ποτάμι – κατοικούσαν πάνω από σαράντα νομάτοι. Ερήμωσαν πια και τα σπίτια και τα χωράφια, αφού από δέκα περίπου χρόνια, στο μέρος αυτό, δεν κατοικεί κανένας. (Φωτον. 30 Απριλίου 1998).

Τελικά, αναγκάστηκα να μείνω στο σπίτι του μπαρμπα-Κώστα, γιατί ήταν τέτοια η επιμονή του και η επιθυμία του, που έκαναν και τον καλεστή μου να υποχωρήσει, αφού του

υποσχέθηκα ότι το μεσημέρι της επόμενης ημέρας θα έτρωγα - μετά το κυνήγι μας - στο δικό του σπίτι.

Ήταν δυο ώρες νύχτα ακόμη στις 27 του Δεκέμβρη, ανήμερα της εορτής του Αγίου Στεφάνου, όταν συναντήθηκα με τον μπαρμπα-Γιάννη, για να ανηφορίσουμε μαζί μέχρι του Μαυρογιάννη, όπου - κατά τη διαβεβαίωσή του - θα βγάζαμε οπωσδήποτε λαγό. Μικρό και στενό το μονοπάτι, ανάμεσα από πυκνά πουρνάρια, κέδρα και φελλύκια, μας έκανε να βαδίζουμε με δυσκολία, φωτίζοντας το δρόμο, που ορθωνόταν σαν μαχαίρι μπροστά μας, με τους φακούς μας. Είχαμε μουσκέψει και οι δύο από τον ιδρώτα, όταν φτάσαμε στου Μαυρογιάννη. Εκεί ο μπαρμπα-Γιάννης είχε ένα καλύβι, όπου - κάποιες φορές - έκλεινε τα ζωντανά του ή μάζευε - στα πιο παλιά χρόνια - το σιτάρι και το κριθάρι από τα χωράφια που καλλιεργούσε εκεί.

Το κρύο, εκείνη την ημέρα, ήταν τσουχτερό και, επειδή ακόμη δεν είχε ξημερώσει, ο σύντροφός μου στο κυνήγι έκρινε καλό να ανάψει φωτιά να ζεσταθούμε και να στεγνώσουμε τα μουσκεμένα - απ' τον ιδρώτα ρούχα μας. Το σκυλί του, ένα πεντάχρονο αρσενικό γκέκικο, ξάπλωσε στο παραγώνι του καλυβιού και απολάμβανε και αυτό τη θαλπωρή της φωτιάς, του πιο πολύτιμου ίσως συντρόφου του ανθρώπου στις παγωμένες χειμωνιάτικες μέρες και νύχτες. Το μικρό καλύβι είχε ζεσταθεί για τα καλά, καθώς οι φλόγες από τα ξύλα των κέδρων και των πουρναριών, που καίγονταν, ανέβαιναν ψηλά μέχρι τη χαμηλή του στέγη.

Ο μπαρμπα-Γιάννης, προνοητικός όπως ήταν, είχε πάρει μαζί του λίγα κάστανα και καρύδια και ένα μικρό μπουκάλι με τσίπουρο. Ψήσαμε τα κάστανα, σπάσαμε τα καρύδια και ήπιαμε και από δυο-τρεις γουλιές τσίπουρο, έτσι για να ζεσταθούμε και να ψυχοπιαστούμε.

Έβγαλα και εγώ από το σακίδιό μου λίγα ξερά σύκα και σταφίδες που είχα πάρει μαζί μου και συμπλήρωσα το πρωινό μας κολατσιό.

Είχε ξημερώσει για τα καλά, όταν ο σύντροφός μου μου είπε:

-Άντε, πάμε τώρα. Είναι ώρα να λύσουμε το σκυλί, να μας βγάλει λαγό. Σκόρπισε - στη συνέχεια - τα ξύλα μέσα στη γωνιά, για να μην καεί το καλύβι, και πήρε το δίκαννό του, ένα προπολεμικό βελγικό δωδεκάρι, προτρέποντας και εμένα να ζωστώ τη φυσιγγιοθήκη μου και να πάρω και εγώ το δικό μου ντουφέκι. Το μέρος, που θα λύναμε το σκυλί, απείχε καμιά τρακοσαριά πάνω-κάτω μέτρα απ' το καλύβι του μπαρμπα-Γιάννη.

Μόλις προχωρήσαμε λίγο, μου υπέδειξε πού έπρεπε να σταθώ και από πού έπρεπε να περιμένω το λαγό. Εκείνος με το σκυλί του θα πήγαινε λίγο πιο πέρα και πιο κάτω, όπου συνήθως οι λαγοί, που βοσκούσαν στα χωράφια στου Μαυρογιάννη, είχαν τη μονιά τους.

Δεν πρόλαβε όμως να κάνει δυο-τρία βήματα, όταν μια περίεργη φωνή, κάτι σαν γαύγισμα σκυλιού, κάτι σαν κρώξιμο πουλιού, τον καθήλωσε εκεί, δίπλα μου, καθώς προσπαθούσε να προσδιορίσει τι είχε συμβεί.

-Την πατήσαμε για τα καλά σήμερα, μου είπε. Φαίνεται πως οι Καρυτσιώτες μας πρόλαβαν και τα δικά τους σκυλιά έβγαλαν το λαγό. Πάμε να δούμε τι συμβαίνει.

Η απροσδιόριστη φωνή που ακούστηκε, προερχόταν από ένα δασωμένο μέρος πολύ κοντά μας. Η πρωινή όμως αντάρα (ομίχλη), που σκέπαζε το μέρος αυτό, μας εμπόδιζε να δούμε τι γινόταν εκεί.

Πλησιάσαμε σχεδόν στα πενήντα μέτρα, όταν ακούσαμε πάλι την ίδια φωνή και αντικρίσαμε δύο αετούς.

Ο ένας με ανοιχτά τα φτερά του έμενε σχεδόν ακίνητος, είκοσι περίπου μέτρα πάνω από το έδαφος.

Ο άλλος, ρίχνοντας πέτρες πότε με το ένα του πόδι και πότε με το άλλο και κρώζοντας με μια ψιλή φωνή που έμοιαζε πολύ με το γαύγισμα του σκύλου, όταν ξεφωλιάζει το λαγό, πετούσε στο ύψος των θάμνων που κάλυπταν την περιοχή.

Ξαφνικά, ένα απότομο βούτηγμα του αετού, που με ανοιχτά τα φτερά του έμενε σχεδόν ακίνητος μέχρι τότε, και ένα σκούξιμο του λαγού, καθώς τον άρπαξε ο αετός, μας έκαναν να καταλάβουμε τι μας είχε συμβεί.

Το σκυλί του μπαρμπα-Γιάννη, φοβισμένο, ζάρωσε στα πόδια του και δεν έκανε βήμα. Οι δύο αετοί, ανταμωμένοι τώρα, πετώντας ο ένας δίπλα στον άλλο και κρατώντας - ο ένας απ' τους δυο - στα πόδια του ένα μεγάλο λαγό, που ακόμη έσκουζε, καθώς απομακρυνόταν, κατευθύνθηκαν προς τα βράχια, ψηλά στο Κεραμίδι, στη φωλιά τους.

Εμείς μέيناμε εκεί, αποσβολωμένοι και κάνοντας το σταυρό μας για το παράξενο και απίστευτο θέαμα που είχαμε αντικρίσει - στου Μαυρογιάν νη - εκείνο το πρωινό στις 27 του Δεκέμβρη του 1964.

Άπρακτοι, κατόπιν, πήραμε το δρόμο της επιστροφής. Αποζημιωθήκαμε όμως για τον κόπο μας με την εμπειρία που αποκτήσαμε, και με το πεντανόστιμο χοιρινό κρέας, το οποίο μας έψησε - στα κάρβουνα - η γυναίκα του μπαρμπα-Γιάννη του Τσάτσου, έχοντας φροντίσει - από το απόγευμα της προηγούμενης ημέρας - να φτιάξει και μια χωριάτικη λαχανόπιτα, όπως συνήθιζε τις χρονιάρες μέρες.

Στο δρόμο του γυρισμού στο σπίτι μου, αργά το απόγευμα, κοντοστεκόμουν - είχα βέβαια πει και δυο-τρία ποτηράκια μπρούσκο κρασί - και έκανα το σταυρό μου, γεμάτος απορία και θαυμασμό γι' αυτό που είχα ζήσει το πρωί εκείνης της ημέρας.

Τα λόγια του μπαρμπα-Χρήστου του Μπαστογιάννη, που άκουσα στο μανταριστήριο του Γιάννη του Κατσίκα, του φίλου μου και δασκάλου μου στο κυνήγι, επαληθεύτηκαν πέρα για πέρα.

Την επόμενη χρονιά, την ίδια εποχή, φοιτητής πια στη Φιλοσοφική Σχολή του Παν/μίου Αθηνών, στο βιβλίο του σεβαστού μου καθηγητή ΚΩΝ/ΝΟΥ ΜΕΡΕΝΤΙΤΗ με τίτλο: **“Η απλουστάτη πρόταση των κλασσικών γλωσσών”**, διάβασα ως επιβεβαίωση, ότι υπάρχει μια μορφή διανοήματος και στα ζώα και σε κάποια πουλιά ακόμη, παρόμοιο περιστατικό (για κυνήγι λαγού από αετό), που του διηγήθηκε ένας συντοπίτης του - απ' την Αγία Τριάδα Ευρυτανίας - βοσκός.

Έτσι και εγώ και *“έωρακώς”* αλλά και *“πεπονθώς”* τα όσα σας αφηγήθηκα, βλέποντας τη συμπεριφορά και τα καμώματα των τετράποδων κυνηγετικών συντρόφων μου στα κάθε είδους κυνήγια, μέχρι και σήμερα, μαρτυρώ και επιβεβαιώνω ότι η Φύση είναι πάντοτε ο μεγάλος δάσκαλος και οδηγητής του ανθρώπου, διδάσκοντάς τον ότι κάποια ζώα και πουλιά - έστω και υποτυπωδώς - σκέπτονται και μας προσφέρουν απίθανες και απίστευτες εμπειρίες. Και μη μου πείτε ότι και εσείς δε συμμερίζετε την άποψή μου αυτή!

Αρχείο και ψηφιακή Επεξεργασία: Ζαχ. Ζηνέλης

Δημοσιεύτηκε στο Περιοδικό ΚΥΝΗΓΟΣ & ΦΥΣΗ στο τεύχος ΙΟΥΝΙΟΥ 1998